మొండివాదన

"తొందరపనిమీద ఒంగోలుకు పోవలసి వచ్చింది. ఇవ్వాళ సాయంత్రం ఆరు గంటల బండికి నేను ప్రయాణం. రెండుమూడు ధోవతులూ, తువ్వాళ్లూ, చొక్కాలూ, ఏవో కావలసిన బట్టలు సూట్ కేస్‌లో పెట్టేసి నేను వచ్చేసరికి రెడీగా ఉంచాలె నేను స్కూలునుంచి వచ్చేరావడంతోనే భోజనంచేసి చప్పుని వెళ్లి పోవాలె. టైము అట్టే ఉండదు తెలిసిందా."

"తెలిసింది... తెలిసింది. ఇందులో ఏముంది తెలియటానికి !"

"నేను చెప్పినట్లు చేస్తావా ?"

"ఆ అట్లాగే"

అన్నది మా కాంతం. ఈ మాటలు చెప్పేసి నేను కోటు వేసికొని వెళ్ళి పోయినాను. సాయంత్రం కాళ్లు ఈడ్చుకొంటూ వచ్చే సరికి అయిదు అయింది. వచ్చేరావడంతోనే కాంతాన్ని పిలిచి ఏం' పెట్టెసద్దావా ?" అన్నాను నవ్వుతూ.

"ఎంతలోకి సద్దాలె ఏమిటి మీరు స్నానంచేసి భోజనంచేసే టప్పటికి నేనూ సద్దేస్తాను. ఏమంత మహాభాగ్యం ?" అన్నది.

"ప్రొద్దుననగా చెప్పానే ప్రొద్దుటినుంచి ఇంతవరకునూ తీరనేలేదా !"

"మీరు వెళ్లినదగ్గరనుంచీ నేనొక్క క్షణం అయినా కూర్చోలేదు. మిమ్మల్ని పంపించి, పిల్లల బట్టలన్నీ ఉతికి, నేను

త్వరగా తతినేసరికి ఫిరంగివేశాను. ఒక్క క్షణం కూర్చున్నానో లేదో పిల్లలు రెండోసారి తిన్నగొచ్చారు. వాళ్ళకు అన్నాలు పెట్టి తలలు దువ్వి పంపాను. ఇంతలో సుభాలక్ష్మమ్మగారువస్తే ఆవిడతో రెండునిముషాలు మాట్లాడినాను. ఆవిడ ఇట్లా వెళ్ళింది మీరు రానే వచ్చారు."

"ఇంతకూ నీవు పెట్టె సర్దలేదు?"

"అన్నీ సిద్ధంగానే ఉన్నాయి. సూట్ కేసులో వేయడమే"

"అదే నేను చేయమన్నా పనిని! నీవు చేయుండేది!"

"మీరు స్నానంచేయండీ! నేనెంతలోకి చేస్తానూ?"

"ప్రొద్దునగా చెప్పిన పని చెయ్యడానికి నీకు ఇతవరకు తీరిక కాలేదు. నీ మొండితనంచూస్తే వళ్ళు మండుతుంది. ఏమాత్రం పని అని ఇది. నీవు మాటవిననందుకు అనాలె గాని!"

"ఇందులో మాట వినక పోవడం ఏముందండీ?..."

ఇక చాలించని అన్నాను ఆవరస చూచి. ఇందులో మాట వినకపోవడం ఏమీలేదుట మాటవినక పోవడం కాక పోతే మరేమిటి ఇది? ఈ ఆడవాళ్ళకు ఈ మొండివాదనలో ఇంత తెలివి ఇచ్చినందుకు ఆయనను ఏంజేసినా పాపంలేదు. ఏదోబద్ధకించాను క్షమించండి అనరాదూ? క్షమించండి అని చస్తేనోటఅనదు ఆవిడ. అనాలని జ్ఞానమేలేదు. కాబట్టి వాదించి లాభంలేదని "సరే.ఇప్పుడైనా వేగిరం సర్దు"అని చెప్పి నేను భోజనానికి వెళ్ళి పోయినాను. మాఅమ్మనాకు వడ్డించింది. నేను భోజనం చేస్తూన్నంత సేపూ ఆవిడ ఇటూ అటూ తిరుగుతూ ఆపిల్లనూ,

ఈపిల్లనూ, కేకలు వేస్తున్నది. తీరంటా నేను భోజనంచేసి బట్టలు వేసుకొని ఏదీ పెట్టె – అని అంటే అప్పుడూ కావిడి పెట్టెలోనుంచి ధోవతి తీసి ఇది కావాలా అని అడగటం.

"నీకు బుద్ధి ఉందా లేదా? అవసరంగా బండికి పోవాలని నెత్తిని నోరు పెట్టుకొని అరుస్తుంటేనీకు చీమ కుట్టినట్లు అయినాలేదు. ఇప్పుడు బట్టలు తీసి అది కావాలా ఇది కావాలా అని అడుగుతావూ? ఈవెధవ నిర్లక్ష్యం దేహశుద్ధితోగాని అణగదు."

నేనింత గట్టిగా తిడుతున్నా, ఆవిడ కదలకుండా ఆధోవతిని అల్లాగే పైకెత్తి పట్టుకొని నాకు కోపంవచ్చిందని భయంగాని విచారం గాని లేని గొంతుకతో - ఇంతకూ ఇది సూట్ కేసులో వెయ్యనా వద్దా చెప్పండి అంటుంది.

నాకోపానికి భయపడలేదు. నన్ను విసుగెత్తించినందుకు విచారపడలేదు. అందుకని నేను కొర కొరా చూసాను. ఆచూపుకు జవాబుగా నేను బ్రతికున్నన్నాళ్లు మీకీ కోపం పోదులెండి అనడం.

నాకు ఈఅన్యాయం భరించరానిదని అనిపించింది. ప్రొద్దునచెప్పిన పని సాయింత్రంవరకూ చేయకపోవడం. నేనువచ్చిన తరువాత అయినా పశ్చాత్తాపపడి చేసిందా అదీ లేదూ! నేను విసుక్కుంటే గడ్డిపరక కింద లెక్కేసి ప్రవర్తించి, కోపపడితే నిర్లక్ష్యంగాచూసి, పైగా ఈ కోపం నాకు అలవాటైనట్లూ. తాను దానివలన బాధలుపడుతూ సహిస్తూ, సద్దుకుపోతున్న

ట్లూ పోట్లాడే మనిషికి మొగుడై ఉండేకంటే చస్తేనే మేలు అనిపించింది.

నేను ఇంత బాధపడ్డా ఆవిడ. చాలా శాంతంగా తొణక కుండా, . నిర్లక్ష్యంగా "ఆ పట్టింపే పట్టండి. అవతల నాకువ నుండి పోవాలె. మీకేం అల్లాగ మూడు రోజులైనా శలించి పోట్లాడుతునే ఉంటారు" అన్నది.

"అంటే నేనెప్పుడూ పోట్లాడేమనిషి నన్నమాట ?"

"నే నన్నానా ఏమిటి ? అన్నీ మీరే అనుకుంటారు."

"మరి ఏమిటి నీవన్నది. నీవన్నదానికి అర్థం ఏమిటి ?"

"ఏదో అన్నా లెండి. ఈ అర్థాలూ గిర్థాలూ నాకు తెలి యవు. నే నేం చదువుకొన్నదాన్ని గాదు."

మూడురోజులైనా నలించి పోట్లాడుతునే ఉంటాలని మళ్లీ మీరు పోట్లాడేమనిషని నేనన్నానా అంటుందీ-ఇదేమన్నా మని షా లేకపోతే గ్రీకుకథలలోని మెడూసా ఆ...

బండికి పోవలసినటైము అవుతున్నది. ఈవిడ మాటలు చూస్తే, మండిపోతున్నది. కోపం దిగమ్రింగి పారేయ్. ఆనా లుగు ధోవతులూ, ఆ చొక్కాలుమూడూ ఆరెండుతువాళ్లూ అందులో పడెయ్యి. ఆసిల్కు ఉత్తరీయంకూడాకావాలె వెయ్యి అన్నాను.

అది వద్దు లెండి.

ఏం ? నీఆజ్ఞ ఏమిటి ? నాకుకావాలె. అదికూడా అందులో పడెయ్యి. టైము అయింది. తొందరగా స్టేషనుకు పోవాలె.

"నా ఆజ్ఞట ? నా ఆజ్ఞలన్నీ సాగి ఏడుస్తున్నాయా ? అవి ఇంట్లో ఉంచి ఇంకో ఉత్తరీయం తీసుకొని వెళ్లండి. ఎందుకు చెప్పానో నా మాటవినండి.

అబ్బబ్బ!! ఎందుకు వద్దో చెప్పరాదూ ?

మీ రెందుకు వింటారు. ముద్దుగావినే మొగుడైతే గదా ? అనోము నేనోచుకోలేదు. ప్రతిదానికి కారణం చెప్పేడవాలె. ఆడచచ్చిందాన్ని ఎన్నిటికని చెప్పేది కారణాలు. మీరు దాన్ని పారేసుకొస్తారు.

ఇన్ని మాట్లు ఇన్ని ప్రయాణాలు చేస్తున్నాను. ప్రతీసారీ పారేసుకొని వస్తున్నానా, ఏమిటా మాటా ?

ప్రతిదానికీనీ విసుకేనా ? అయినదానికీ కానిదానికీకూడా? మీరు అసలు అజాగ్రత్త మనుష్యులు. ఎక్కడో మరచిపోయి వస్తారని మంచిమాట చెప్పినా రుసరుసలైతే ఎట్లా ఏడ్చేది ?

నేను అజాగ్రత్తమనిషినా ? బట్టలు ఊళ్ల వెంట పారేస్తున్నానూ? రెండుపెట్టెలూ మూడుమూటలూ, తట్టలూ, బుట్టలతోటి నీవువెళ్లినప్పుడు ఎందుకని నేను ఏమన్నా అన్నానా ? అందులో మళ్ళీ ఎన్ని తిరిగివచ్చినవి అని లెక్కజూశానా ? నాబట్టల విషయమైకూడా నీకింత అధికారమేమిటి ?

నాఇష్టం వచ్చిన బట్టనేను వాడుకొంటానికికూడా నాకుఅధికారంలేదా ?

"అదిగో మళ్లీ మొదలుపెట్టారూ..."

"మొదలు పెట్టింది నీవా నేనా ? ఒకమాటు చీవాట్లువేస్తే

స్తున్నకుండి, అయ్యో, ఆయనకు మనస్సు కష్టం కలిగించేమాట అనకూడదని బుద్ధి, జ్ఞానం, వివేకం తెలివి తేటలుంటేగా!

"ఇప్పుడేమన్నానని చెప్పండి, అన్ని మాటలు అంటుం టున్నా?"

ఎన్నో మాటలు అన్నట్లు మాట్లాడుతావేం? ఆ మాటలకన్ని టికీ ఒకటే అర్థం.

"అవునవునూ, మీరేన్నన్నా బాగానే ఉంటుంది! మీరన్న మాటలన్నిటికీ ఒకటే అర్థం నేనేమన్నా ఒక్కమాట తెలిసో తెలియకో అంటే నానా అర్థాలూ తీస్తారు.

ఇక కట్టి పెట్టు. ఆ సూట్ కేస్ ఇల్లా ఇచ్చేయి. వెళ్ళిపోవా లె. ఇంతకూ ఆ సిల్కు ఉత్తరీయం వేశావా?"

రేపు శుక్రవారం గాదూ! పేరంటానికి ఆ ఉత్తరీయం వోణీగా వేసుకొంటానని పిల్ల సరదా పడ్డది. అందుకని ఉంచేశాను. మీకి ష్టం కాకపోతే తీసుకెళ్ళండి.

పిల్ల కావాలన్నదని మొదటనే చెప్పకపోయినావూ? నరే ఆ పెట్టె ఇల్లా ఇచ్చెయి.

"ఉండండి. అయితే మొన్న మా తమ్ముడిచ్చిన సేలం అం చు ధోవతులు తీసి పెడుతున్నారు ఎక్కడో పారేస్తారు. మీకు తగని మరుపు."

"అబ్బా, మనిషికిఉండే తెలివితక్కువ తనం, మరుపూ, మొదలుగా గల దుర్గుణాలన్నీ నా ఒక్కడిలోనే చేరినట్లుమా ట్లాడుతావు గదా! నీతో నాకూ..."

"పోనీ లెండి. ఇక బయలు దేరండి."

"ఒరేయ్ కేకెయ్యవే అమ్మాయీ"

బండీ ఎందుకూ ? సూట్ కేస్ చేతపట్టుకొని నాలుగు అడుగులు చర చర నడిచి పోరాదూ ?"

"ఈ ఒకటిన్నర మైలూ, ఈపెట్టె నెత్తిని వేసుకొని నేను నడవాలిసిందే ?"

"మొగాళ్లు ఎంతలోకి నడుస్తారూ ?"

"ఇక నీవు ఊరుకో, నన్ను మండించక. వెధవవాగుడు వాగకూ, బండీని పిలవ్వే."

"................."

"ఉండవోయ్ గురన్నా. బండిని ఆపమంటావే అమ్మాయీ"

"ఎందుకే అమ్మాయీ ?"

"అమ్మ ఆపమంటుంది నాన్నా."

"అమ్మకేం అట్లా గేలంటుంది. వాళ్ళ టైము అయింది"

"వస్తున్నా, వస్తున్నా ఉండండి. అబ్బ అయినంత సేపూ తాంగా ఇంతలో తొందర వచ్చిందే ? ఇందాక పోట్లాట వేసుకొని కూర్చుంటానికి ఏ తొందర లేదూ... !"

"సరేకాని, నేనా పోట్లాట వేసుకొని కూర్చుంది ? పోట్లాడటానికైనా టైము లేదు. ఎందుకు ఆపినావు ? అదేమిటి ? ఆ చేతులో బుట్ట ఏమిటి ?"

"కొత్త ఆవకాయ. దార్లో గుంటూరులో మా అక్కయ్యగారింట్లో ఇవ్వండి."

"పడ్డీనస్తే ఉంది. తీసుకోనిపో, వెధవ ఆవకాయ బుట్ట మోసుకు పోవాల్సింటావు? ఎర్రని ద్రవం దానిలోనుంచికారుతూ ఉంటుంది కదా ?"

"మిమ్మల్ని మొయ్యమన్నానా ? మీరు మొయ్యాలనా స్టేషనుదాకా ఎట్లాగూ పడుతుంది కదా ? ఇక్కడ రైలులో పడేస్తే అక్కడ దింపటమే కదా ఇకమీరు మోసేదెక్కడ"

"స్టేషను దగ్గరనుంచీ ఇంటికి ఎవరు మోస్తారు."

"స్టేషను దగ్గరనుంచి ఆకాస్త దూరం చేత్తో పట్టుకుపోవచ్చు. పాపం దాని పిల్లలకు చద్ది అన్నంలోకైనా ఉంటుందని ఆశ పడ్డాను. పోనీ లెండి. ఆపేక్ష ఉంటేగదా, నా మీదనూ మా వాళ్ళమీదనూ, సరేపోండి ఏం చేస్తానూ ?"

"ఓసి' తెలివి తక్కువ మొద్దూ' బందరునుండి ఒంగోలుకు పోయే దోవలో గుంటూరు తగలదు. అదీ అసలు సంగతి! "

"ఆ ! తగలకేం లెండి. ఇష్టమైతే బాగానే తగులుతుంది.!!"